

Crni Biser, Navigator i Fahrer u osvajanju Grossglocknera

- BMW R65 RT kao Crni Biser
- Nataša kao Navigator
- Danijel kao Fahrer

Osvajanje Grossglockner High Alpine ceste

Uvod u obliku pitanja i odgovora:

Zašto?

Pitajte BigD-a (kolega s BMW autoklub foruma). On je glavni krivac i otkad je spomenuo cestu postala je glavna sporedna stvar u planiranju godišnjeg. Ja imam samo jedno za reći - hvala!

Što je Glossglockner?

Najviši vrh u Austriji (i nešto šire) s 3798m.

Što je Glossglockner Hochalpenstrasse (GGHAS)?

Cesta napravljena 30tih godina 20. stoljeća i dokazi pronađeni tijekom gradnje ukazuju da su ljudi prelazili alpe i prije 3500 godina. Ima 48 kilometara s 36 zavoja, najviša točka ceste je 2504 metara i vodi između šezdesetak vrhova iznad 3000 m. Po pisanju Evo magazina to je i cesta kojom je F. Porsche išao na posao i testirao prve primjerke.

Ima li tamo uopće ljudi?

Da, čak i previše. Auti, biciklisti i motori u enormnim količinama. Toliko BMW GS-a nisam dosad vidio na jednom dijelu svijeta.

Kako radi motor na toj visini?

Pa ne baš najbolje. Potrebne su korekcije rasplinjača ako se želi normalan rad na "leru" ili elektronika koja to sama kompenzira.

Kako to podnose kočnice kod silaska?

Po mojim iskustvima kod auta vrlo smrdljivo ☺.

Kakvo je vrijeme na cesti?

U zadnjih mjesec dana praćenja većinom kišovito i hladno - temperature od -2 do 7 stupnjeva, rijetko sunčano do 15 stupnjeva.

Kako je išlo osvajanje?

Zbog lijepog vremena plan je naglo izmijenjen pa je ispalo ovako:

Prvi dan (kretanje ujutro, shopping u Louis-u Villach, ulazak na cestu s južne strane s obilaskom svih bitnih točaka, osvajanje, silazak sa sjeverne strane i traženje smještaja za spavanje)

Drugi dan (spavanje radi kiše, kod prvog smirivanja vožnja okolo)

Treći dan (povratak preko GGHAS sa sjeverne strane bez stajanja, stajanje u Ljubljani i ZG)

Koja je bila motorizacija?

BMW R65 RT iz 86. Natovaren do zuba (dva bočna kofera, tank torba i top case uz naravno pretince u oklopu). Ukupna masa cca 400kg jer je oprema vagana prije puta. Motor je repariran zimus, i dobio je novi nadimak, sad je Crni biser, nije više Gican (Navigator ne želi ni čuti ovaj nadimak).

Zašto toliko opreme?

Zbog mogućnosti kiše i jako hladnog vremena, a i zbog dodatnih 450€ ostavljenih u Louis-u. A i zbog gluposti putnika - plan je bio naći smještaj, rasteretiti motor i onda krenuti u penjanje.

Kako je to motor podnio?

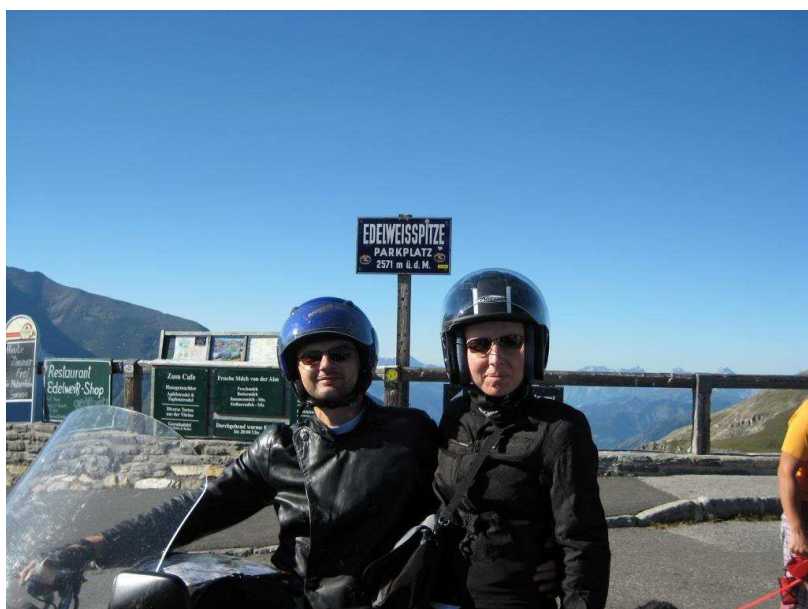
Bez problema, par puta je temperatura ulja prešla 140 stupnjeva što i nije neš posebno jer se ta ista kod vožnje autoputom na 120-130 km/h drži na 130-135 stupnjeva. Malo počne klepetati ali ne gubi snagu i nema uopće osjećaja vreline cilindara.

Ima li slika?

Ima 149 što dobrih, što loših slika.

Može jedna navlakuša?

Evo dvije:

Plan i prvi dan (19.08.2008.)

Plan je bio natovariti stvari u kofere, torbe i ostale rupe na motoru. Radi se o nešto više stvari jer su potrebne dugi rukav stvari, malo deblje jakne i obavezno kišna odijela. Prvi dan odraditi put u okolice i pronaći smještaj u Maria Alm selu jer je tako predložio BigD a ja nisam imao razloga da mu ne vjerujem. Smjestiti se, iskrcati višak stvari, odmoriti i onda sljedeći dan osvojiti cestu s dovoljno vremena za svaki kutak.

Plan je stalno visio u zraku jer se temperatura na cesti spuštala na 2 ispod nule s konstantnom kišom i Navigator je na te uvjete bio "li la". Prognoza za planinu je uvijek za trenutni i naredni dan i teško je pogoditi. No dogodilo se da je sunčano i bez oblaka dva dana za redom (ponedjeljak i utorak) a mi smo planirali voziti u srijedu. I promijenili plan bez puno razmišljanja. U utorak krenuti, napraviti shopping u Villachu i s južne strane prema sjevernoj proći cestu i nakon toga potražiti smještaj.

Pakiranje je bilo vrlo ubrzano jer sunčani dan nismo htjeli fulati a već je izašla prognoza za kišnu srijedu. Nismo stigli ni eure pripremiti a bome ni pokupiti neku bitnu poštu. Popakirali smo prostor koliko je bilo mjesta ne razmišljajući da ćemo možda nešto i kupiti putem. Nije nam bilo bitno, bitno da idemo i da imamo nešto plastike s nama. Ujutro se Navigator prvi put spremio prije mene. Sav još krmeljav, nisam mogao vjerovati ali i to je moguće. No to Navigatorovo ranoranjenje nije bilo zbog uzbuđenja od puta nego smo još išli do dvije poslovne banke da bi shvatili da ne rade prije 8h ujutro i da je problem preporučena pošiljka koja čeka na pošti (ovo nije trenutno bitno ali će se pojaviti još kasnije).

I tako mic po mic (jer se radni narod vratio u grad i gmiže na posao) izbauljamo iz grada. Goriva naravno nemamo pa na izlasku tankiramo i tako za stvarno krećemo tek u 8:15 (plan je bio krenuti u 7). Svjestan da samo izgubili sat vremena u startu razmišljam kako bi bilo zgodno pregaziti Sloveniju u "dahu" bez stajanja. Vinjetu imamo od puta za Postojnu, goriva ima i više nego što treba (neki zlobnici bi rekli da to ide i na rezervi), jedna energetska pločica je pri ruci i vrijedi probati. Sad se uopće ni ne mogu sjetiti neke poštene situacije putem. Prvo stajanje je bilo iza Karavanki jer smo trebali kupiti vinjetu za Austriju.

Tu su počeli prvi problemi. Nekoliko SMS-a s mirisom problema na poslu me ne može izbaciti iz ritma ali propušteni poziv od brata nije nešto za zanemariti. Dok Navigator kupuje potrebnu naljepnicu ja saznajem da je njemu krepo disk i po glasu kužim da mu je bitno. E j... ga buraz, vraćam se za tri dana. Stajali smo samo koliko nam treba da očistimo vizir vlažnom maramicom i zalijepimo novi ukras. Villach nije daleko i nema sad gubljenja vremena - pomažu i silni treninzi tako da nije neki problem.

Na čvoru Villach treba okrenuti prema Italiji da bi lakše pronašli Louis, priručna navigacija je s nama ali se nikome ne petlja s njom. Fulali smo prvi (pravi) silaz ali ni drugom nije ništ falilo (osim jedno 5km vraćanja) i pronašli traženu trgovinu. Ja sam imao šalabahter s tri artikla. Mjerač temperature ulja i dvije kacige. I tu su se pojavili novi problemi - suprotno mojim očekivanjima imaju obje kacige (radi se o Schubert i Nolan "klap" kacigama) koje su na 50% off. Schubert je nekako želja i isprbavam pravu veličinu, mjerim tri puta glavu, stavljam, skidam, nahodavam se po dućanu i odluka pada na veličinu XL (60) iako smo i ja i Navigator izmjerili glavu na 58. Malo je tijesna ali po svim pravilima izbora tako bi moralo biti jer prva veća ima lufta na glavi. Zbog žurbe i dosta izgubljenog vremena na brzinu letim dućanom i skupljam mjerač temperature ulja, prvu pomoć za krpanje gume na cesti, mali privjesak za mjerenje pritiska u gumama i 12V utičnicu za ugradnju (imam u planu i to staviti na motor da bi lakše spajao navigacije, punjače mobitela i slično). Navigator dodao čizme, rukavice i "brnjicu". I tako mic po mic 450€ - dan je počeo krasno. Navigator provlači karticu i mrmlja "Sretan ti rođendan" a kasnije ćemo se obračunati.

Na brzinu na parking u slijedi montiranje mjerača temperature, preobuvanje i moja promjena kacige. I tu smo shvatili probleme s pretovarom ali ništa što nebi riješilo malo skakanja po koferu. Mjerač se šarafi na mjesto mjerača ulja i skroz je zgodan - evo slike:

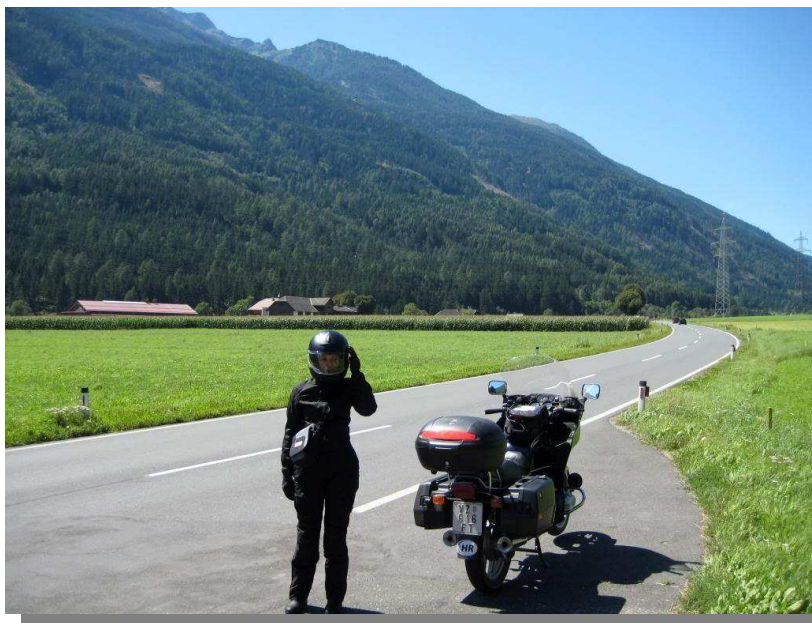
Obzirom da smo malo duže šopingirali otvorio se problem hrane jer sunce već pošteno prži (blizu je podne) i na okret od 360 stupnjeva Navigator vidi McDonalds - njemu omiljeni junk food. Obzirom da nemam bolje ideje i još opijen novom kacigom i gadgetima pristajem. Za vrijeme klope odrađujem par poslovnih poziva a situacija u firmi lagano ide iz lošeg u gore (je da jesam na GO ali mi nije svejedno). Big Mac sam doslovno progutao (što sve oni zovu Big) i zalio pićem koje jedino pijem kad mi nije dobro ili miješano s crnim vinom.

Tip ispred Louisa nam je prije ručka stalno hodao oko motora i gleda ga lijevo, gleda desno. Nakon nekog vremena se ohrabrio i pita za godinu, pa za vrijednost i na kraju kamo idemo. Kad je shvatio na mom tečnom njemačko-englesko-hrvatskom jeziku predložio nam je toplu odjeću i objasnio da imamo dva sata vožnje još do tamo. To je samo još podiglo napetost ali šoping je napravljen i sad više ništa ne stoji na putu.

Sunce već opasno prži i ovo je prvi put da mi je drago zbog toga jer ipak idemo u planine. Bez obzira na temperaturu oblačimo punu spremu za nastavak puta. Kratki pogled na mapu mislimo da je potreban kako bi pronašli put do GGHAS no kasnije se ispostavilo da je to potpuno nepotrebno. Znakovi u Austriji tako lijepo vode do GGHAS da vjerojatno moraš biti gadan "luzer" da promašiš. Zadnji dio autoputa je preletio u proučavanju novog helma. Navigatora sad više uopće ne čujem kad govori iza mene ako ne dignem vizir (što nekad i nije loše), vjetar mi ne baca glavu amo-tamo, mogu koristiti obične naočale i s unutarnjim tamnim vizikom voziti i po suncu i kroz tunel s laganim prebacivanjem (ovo me najviše oduševilo). Zbog toga nisam ni shvatio kad se prije pojavio znak za skretanje i tu prestaje razmišljanje o kacigi već uživanje.

Cesta od autoputa prema južnom ulazu nije uopće loša, vodi između visokih planina, zelenilo ju okružuje s pokojim slapom, vrućine nema. Baš krasno. I Navigator i ja razmišljamo kako li će tek izgledati destinacija kad već ovo izgleda bajkovito. A na naše zaprepaštenje kako prilazimo sve bliže tako broj motora koji dolazi u susret eksponencijalno raste! Znam da dolazimo relativno kasno ali zar je moguće da u sred tjedna (utorak) toliko motora ide gore? U početku sam pokušavao svima mahati ali jednostavno i za mene je ovo previše jer em ih ima puno em je svaki treći GS (trenutno postoji u našoj familiji podjela motora na tri vrste: BMW GS, BMW, sve ostalo) pa je malo mučno gledati toliku rijeku njih.

Ne znam da li zbog toga ili nečeg drugog ali kaciga je počela stiskati sljepoočnice i počelo me to toliko smetati da sam morao stati i promijeniti. Na testiranje ide kod Navigatora, kome je prevelika, ali ju ostavlja da vidi u vožnji:

Nazad u posuđenoj kacigi "hladim" glavu i samo pratim znakove za GG jer me se uopće nije dojmilo to stiskanje. Znam da kažu da nove cipele moraju žuljati ali pomisao na bacanje 250E - pogotovo što je to poklon od Navigatora - nije laka. Zaboravio sam uopće i pogledati kolika je temperatura ulja u normalnoj vožnji a obzirom da dosad nisam imao taj gadget neću imati s čim usporediti kod uspona.

Sve više znakova ukazuje da smo blizu, stajemo samo kratko da vidimo jel trebamo kakvu ulaznicu kupiti i saznajemo da su naplatne na 3 km ispred nas. Cesta se već ozbiljno uspinje, a motoru nisam ni dao priliku da se ohladi od ganjanja. Na naplatnim koje su nam oteli 18€ (primaju plastiku naravno) a pogled na mjerač temperature pokazuje alarmantno stanje - cajger je došao do kraja skale i pokazuje 140 st.C. Zgodno, moram priznati, no cilindri uopće ne odaju dojam vreline i stadem odmah više radi slikanja nego straha za motor. Vrijeme je za pokazivanje majice i proučavanje neprijatelja:

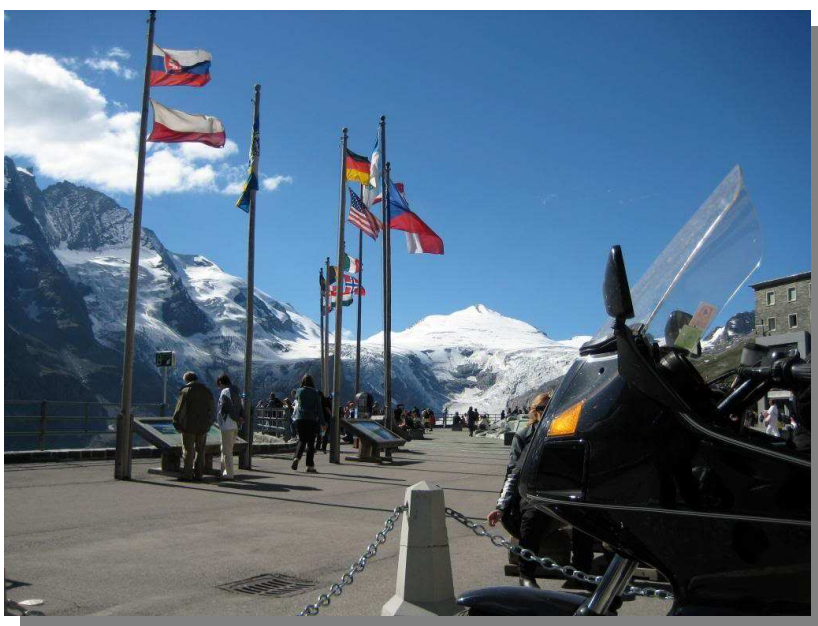

Bez obzira što smo još nisko okolna temperatura je već znatno pala i cilindri (i ulje) se hlade u trenu i mi krećemo u osvajanje. Na dobivenu turističku mapu sam samo bacio pogled umjesto da je dobro proučim kako bih bolje shvatio što se zbiva oko nas. Mene je u startu fasciniralo kako sam konačno našao dostojnog protivnika za motor. Da ne bi bilo zabune u mogućnosti natovarili smo mi njega kao da nam je mrzak no čak ni to ga ne zaustavlja. Ali ne puca više od snage i penje se kombinacijom druge i treće brzine. Daleko je to od bilo kakvih problema ali za 4.

više nema snage - ako se netko sjeća prethodnih putopisa neke crnogorske, bosanske pa i hr planine su osvajane u 5. na 9 banki. Neka neka, našao sam ti granice i lagano smanjujem opterećenje i smanjujem brzinu jer se kraj (vrh) još ni blizu ne nazire.

Sretan što smo stigli na cestu relativno brzo, što je prekrasno vrijeme, što smo u daljini vidjeli prve planine prekrivene snijegom i što je cesta stvarno krasna kao u vabilicama odlučujem još malko ohladiti motor i popiti nešto. Onaj Mac od ručka traži gašenje koje bome nije bilo jeftino - dvije točene kole malko preko 5E - i oni nešto nama prigovaraju na cijene. U isto vrijeme objašnjavam Navigatoru da bi bilo pametno sići s ceste svakako do 19h jer ima još dosta do traženja smještaja a mrak ovdje dolazi ranije.

Nastavljamo dalje i sljedeće osvajamo Franc Jožinu gajbu di je sa Sissi došao na piknik. S tog mjesta puca pogled na najveći glečer u Austriji (ako sam ja dobro razumio) i na poznati Grossglockner, najviši vrh Austrije. Potrudili se Austrijanci i napravili garažu na 4-5 nivoa, ima tu suvenira za kupiti, Swarovski vidikovac i još koješta. Svisci se mogu bez problema vidjeti ali ni jednog nisam vidio da umata čokoladu. Evo slika:

Tu ostajemo čak dosta vremena, ja malko odmaram kako bi skupio snagu za nastavak jer smo već 8h u pogonu a Navigator kupuje sitnice. I kao da sam prosvijetljen idem ja njega potražiti kad on zapeo na kasi jer mu blagajnica

ne želi naplatiti 16E na Master pod izlikom da je minimalna transakcija 20E. Malko zeleno-ljubičast gleda u mom smjeru i traži Eure. Obožavam pogled na njegovom licu kad mu odbiju plastiku - to samo odrasli vračevi mogu preživjeti bez posljedica ako dovoljno brzo dignu mana štit . Zajedno se penjemo (uz znatno gundanje Navigatora) prema Swarovski vidikovcu da vidimo što se i tamo skriva. Rjeđi zrak ne smeta jedino motorima, i nama bi trebalo poštelati smjesu.

I tako mic po mic nismo ni osjetili kad je vrijeme proteklo i ubrzano krećemo dalje. Motor ni nakon hlađenja na poprilično svježem zraku ne želi raditi na leru i traži lagano turiranje ali ne primjećujem neki gubitak snage u vožnji što me dosta čudi. Vraćamo se nazad istim dijelom ceste i na malom rotoru biramo smjer na sjever.

U Swarovski kupoli na najvišoj etaži jednostavno zakuhali jer ogromna količina stakla puno bliže suncu daje takav efekt. Ali u vožnji rezanje svježeg planinskog zraka jednostavno kali čelik u nama. Osjeća se znatan pad temperature makar jer je tek/već 17h i bez obzira što nas još čeka veći dio ceste sunce ima dovoljno. Nisam siguran da bih uživao da pada susnežica ili da je samo bez sunca. Crna koža skuplja svaku pa i najmanju zraku sunca dok je naša otkrivena koža za samo sat-dva poprimila ljubičastu boju kronera iz lokalnog kraja jer tko bi se mazao zaštitnim kremama kad je pro hladno i onda se još na nju lakše skuplja prašina.

Vrlo brzo putem stajem na jednom odmorištu kako bi natjerao Navigatora da napravi jednu pozersku sliku. Obzirom da je "dobar" uspon ja se ne odvajam od motora i kočnice, a Navigator od gustoće prometa jedva uspijeva pretrčati cestu i opaliti fotku:

Fotke jednostavno ni upola ne izgledaju dobro kao stvarnost ili kao retuširane fotke iz magazina a tome ima više razloga. Najbitniji je taj da naš glupi idiot jednostavno izgubi svaku volju za slikanjem kad se pred njega stavi jedan takav zadatak. A tko bi nosio nešto skuplje uz kilograme i kilograme nekih drugih stvari.

Sad već počinjemo uživati u cesti jer su prvi strahovi o mogućim problemima s pregrijavanjem, pretovarom, starošću vozila i sl. iza nas. Ide sve OK i za dva zavoja (lijevi i desni) stižemo do najviše točke same ceste pa slijedi šepurenje:

Prilazna cesta liči na nešto ovakovo:

A temperatura ulja na 122 st.C - dodatno opterećenje odlično kompenzira vjetar koji kroz cilindre provlači čist i oštar zrak. Ne zadržavamo se ni ovdje dugo jer nam pijesak u satu lagano ali sigurno istječe. Prolaz kroz vrata otvara pogled koji je i na drugoj strani jednako veličanstven. Slijedi 15 minuta laganog dolje/gore "kruzanja" krajolikom koji pokazuje kolika je snaga prirode i kako ovdje nema jednakih uvjeta za život kao i na visinama na koje smo navikli - žao mi je ali makar navode kako je moguće vidjeti kopitare ja ih nisam uspio primijetiti.

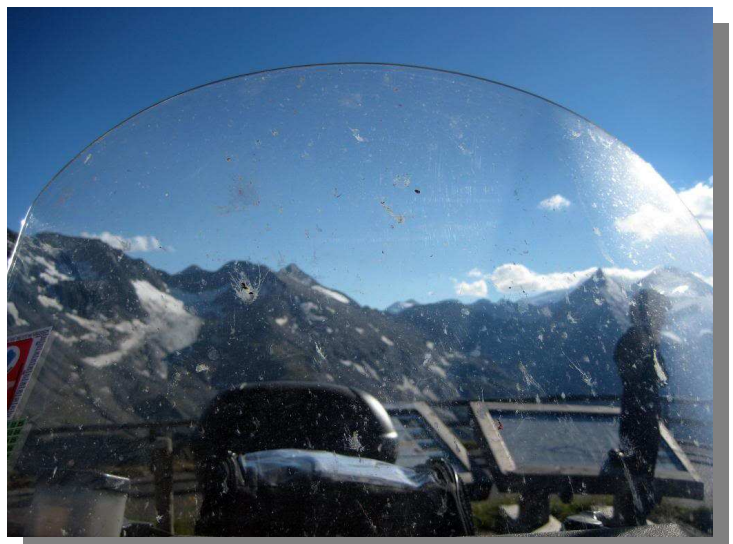
Nakon tih 15 minuta je zadnja lokacija na kojoj smo odlučili napraviti stajanje. Radi se o "Bikers Point-u" do kojeg vodi cesta od kamenih kocaka. Vrlo (kad kažem onda i mislim VRLO) strmi uspon na kojem se auti jedva mimoilaze i nama rade probleme pa osjećam u zraku Navigatorov strah od toga da netko od njih krene unazad - to ne bi dobro završilo. A gore gužva kao na kolodvoru, jedva pronalazimo parking. Tu nastaje i fotka putovanja - Smradac i Smucalo u punom svjetlu:

Pogled je odličan na koju god stranu se čovjek okrene, a ovo je i najviša točka na koju smo natjerali motor i to ni manje ni više nego 2571 m.n.v. Još par slika - ova puca na često spominjani Grossglockner

Ova pokazuje posljedice višesatne vožnje

Evo jednog pokušaja slikanja uspona

i jedne političke (kad ću više dobiti posebnu udarničku značku???)

Ovdje je već bilo dosta hladno za ovakvo šepurenje i slikanje je brzo završilo. Nismo na vrijeme vidjeli preporuku za sladoled pa smo jednostavno nastavili dalje.

Ostalo nam je još cca 27 km ceste od koje se većina spušta i to sve do svega 800 m.n.v. I to je zloglasni spust gdje neki auto magazini/emisije testiraju izdržljivost kočnica vozila. Nama nije neki problem jer naš heroj jako dobro koči motorom - toliko dobro da je ovo prva cesta na kojoj uopće moram pomagati kočnicama - inače moram davati gas čak i na nizbrdicama i u 5. brzini - još jedan dokaz da je cesta dostojan protivnik. Obzirom da je očito da

je najljepši dio dana prošao gužva na silasku je velika ali nam ne može pokvariti dojam dana. Jedino što kvari idilu je smrad kočnica automobila koje zadnjim snagama drže limenke da ne jurnu bez kontrole nizbrdo. A upozorenje o provjeri kočnica iza svakog zavoja stoji na mnogim jezicima - nikad ne znaš kad će neki napuhani vozač pomisliti da njegov auto može nemoguće.

U ovom trenu smo već počeli skladati epske pjesme motoru jer je osvajanju kraj i nema više, pokorili smo planinu i cestu. Ostaje nam još pronaći Maria Alm, pronaći smještaj, pojesti nešto, osvježiti se i pasti u komu. Na mapi udaljenost izgleda šaljiva ali ovako umoran i potrošenog entuzijazma imam osjećaj da traje nešto duže. A cijelim putem uz cestu stoje ogromni znakovi koji nude smještaj "bajkerima". Nije ni čudo koliko ih ima.

U Maria Alm ulazimo dosta kasno ali još ima dnevnog svjetla. Brzom pretragom od dan ranije znamo za ime jednog hotela koji ima pristupačne cijene (74E za sobu i dvije osobe) i imao je slobodnih soba te stajemo kod njega. Uslužni domaćini odmah nam dolaze u susret ali soba slobodnih nema. Cijelo selo je jedan veliki hotel pun

turističkog smještaja pa nas to ne zabrinjava previše i krećemo dalje po uputama koje smo dobili. No, ili sam ja upute krivo razumio ili sam bio preumoran da ih slijedim, ja skrenuo na samu marginu sela i vidim na ulazu u jedno gospodarstvo zastavicu Zimmer Frei, skrećem na makadam i vozim neko vrijeme uz kuće i gospodarske zgrade. Navigator više sa zadnjeg sjedala da ne želi spavati u štali pa ja gledam prvo mjesto da se okrenem. No, pred kućom ima ljudi pa da ne ispadne da smo zalutali pitamo iz pristojnosti da li ima slobodna soba.

Ja ne znam baš najbolje njemački (a ni engleski mi nije nešto) ali mlada gazdarica (kćer vjerojatno) nam objašnjava na engleskom da imaju samo još jednu slobodnu sobu koja se danas ispraznila ali da ju zbog priprema za zimski period nisu stigli pripremiti za nove goste. Pita nas ljubazno da li smo jeli i ako nismo da će dok mi odradimo večeru sve biti spremno. Cijena? 38E za sobu s doručkom - cijena više nego prihvatljiva, nema brzi Internet, nismo ju ni pogledali ali mrak brzo pada i nemamo namjeru dalje tražiti pa pristajemo na sve. Nismo ni sišli s motora nego se samo okrenuli i krenuli u potragu za hranom.

Selo nije veliko i stajemo na prvom parkingu, skidamo višak opreme i sad slijedi odabir mjesta za hranu. Na žalost ovdje nema kamiondžija po kojima bi shvatili gdje je dobra klopa ali to nam u ovom trenu nije ni bilo bitno. Ja odustajem i ne želim donositi odluku o lokaciji pa Navigator odabire i to ko prstom u nešto. Izgledalo je sasvim OK osim male bine s ponešto muzičkih instrumenata. Gužva je i konobar nas smješta za stol za kojim već sjedi gost. Da skratim, klopa je bila OK, pivo isto. Ubrzo je počeo i performans za dvjesto-tristo lokalnih ljudi i gostiju koji se događa jednom tjedno u jednoj birtiji i to baš utorkom u ovoj. Evo slika:

Ovim lokalnim čak stigli i gosti iz Njemačke pa plesom zabavljali. Koliko bi nam god to nekad i možda bilo zanimljivo umor nas tjera dalje. 14h smo na cesti, prešli smo 550km, osvojili smo Grossglockner i meni još težu zadaću šopinga i još k tome ne znamo kakav nas smještaj čeka i da li smo uopće dovoljno dobro objasnili da uzimamo sobu.

Povratak u sedlo i vožnja me malo razbuđuje i razmišljam kako bi pristao i na plahtu preko slame nakon ovakvog dana. Kod skidanja kofera još jednom zahvalno gledam motor kako je on to sve podnio.

A onda vrlo ugodno iznenađenje. Mlada gazdarica nam objašnjava gdje je soba za doručak i gledanje televizije, usput nas pita što želimo od pića za doručak, pokazuje nam gdje možemo pronaći osvježenje i frižider i na kraju vodi na najviši kat i otvara vrlo ukusno uređenu sobu u potkrovlju s dva velika i jednim pomoćnim krevetom. Sve vrlo čisto i uredno, imamo čak i wc i tuš kabinu. Ništa više nam ne treba. Samo san... koji je došao prije nego sam glavu spustio na jastuk.

Dan drugi (20.08.2010.)

Prilagodba na novi prostor nam nije trebala jer ju je kompenzirao umor. Jutro je došlo taman, mišići su se malko opustili, mozak je cijelu noć vrtio slike planina i lijevih i desnih zavoja. Tišina jutro (pa makar i kišnog kakvo je nas dočekalo) u Austriji je "bolesna". Kroz krmeljave oči smo shvatili da su im prognostičari dobri jer je vani padala kiša s promjenjivim intenzitetom ali zvukovi nisu dopirali u naš sobičak. A pogled s prozora je:

Zidovi su vidljivo debeli i vjerojatno koriste i dodatne izolacije da bi lakše grijali kad zahladi u zimi. Nemojte krivo shvatiti ali kiša je došla kao naručena jer nam je malo odmora bilo potrebno.

Nekako smo se nagovorili i u punoj sobi za doručak pronašli (dobro, nismo pronašli nego su nam pokazali) mjesta za stolom. Nema mlade gazdarice pa njezina mama (vjerojatno) više grimasama objašnjava gdje nam je mjesto i da topli napici stižu. Tek sad smo shvatili da stvarno nema više slobodnih mjesta jer nema ni slobodnog mjesta na doručku. Grobna atmosfera uz pokoju kvazi šalu nije nešto što bi impresiralo zagorsko dijete s grlatim roditeljima. A nakon doručka red je na .... nastavak spavanja... Da, to bi bilo u idealnoj situaciji a u našoj se to svelo na spajanje putem prejeftinog GPRSa (100kB/6kn) prema poslu u pokušaju odrade dijela posla koji se nakuplja.

Ni to mi nije bilo dovoljno da si pokvarim raspoloženje pa sam otišao potražiti san. I oderali mi poštenu spavanac ali nema takve budilice kao zraka sunca na prozoru. Stala je kiša, idemo na đir pa putem i na ručak. Spremanje na brzinu, oblačenje duple opreme jer danas nije bilo sunca i kiša je u zraku i već smo u sedlu. Krećemo prema Bishoshofen-u i to vrlo nježno jer je cesta mokra a gume hladne. Osjeća se svježina zraka i opijajući miris poslije kiše. Cesta je skoro kao i na Hochalpenstrasse - jedino nije na tolikoj nadmorskoj visini pa se vozi u šumi. Ja naravno opet treniram s novom Schubet-icom i nisam sretan jer me stišće ali opet s druge strane uopće ne osjećam hladnoću u zraku i povremeno moram otvarati vizir da ohladim glavu. Stali smo putem kod nekog dvorca ali su cijena ulaznice i moguće razgledavanje bili prelagani na vaganju s nastavkom vožnje. Ubrzo smo prvi put izvadili kartu da napravimo plan za dalje (inače nam uopće nije trebala jer je sve lijepo obilježeno). Izbor pada na jedan mali krug i sad već lagano gladni počinjemo tražiti mjesto za okrepu. Nakon par stajanja bi/ne bi stajemo kod nekakvog prijelaza - vjerojatno danas više nije u prvotnoj funkciji sam prijelaz ali mjesto za okrepu je preživjelo. Cijene OK, ima čak i mošta kojeg smo naravno morali i probati. No, vrijeme leti a mrak vrlo brzo dolazi i ne nastavljamo planom nakon klope nego se vraćamo istim putem nazad.

Putem mi kroz glavu prolazi da je idili kraj sljedeći dan i da bi bilo dobro za sutra natočiti gorivo, a i kupiti nešto za grickati navečer da ne moramo tražiti večeru. Stajemo na benzinskoj i prva čudna stvar je da nema pozdrava od djelatnika - ajde možda mu se ne sviđaju motoristi ali tko ga šljivi. Natočim ja punog, na brzinu preračunam da ni

planina nije uzela preko 5l/100km, pokazujem Master a čovjek samo gura aparat da ju stavim. I možda bi na tome sve završilo da mu nije došao pajdo u potrganim zidarskim hlačama s tri zuba u dva reda i progovorio na sočnom slavenskom s istočnim naglaskom. Kad je shvatio da mu je otkriven identitet uz smiješak je samo pitao "Kako nam se iz Varaždina da dolaziti ovdje?". No, mi se ne damo zbuniti i kad već sad ima volje za priču neka nas usmjeri na neki dućan što on i učini.

Shopping, ko šoping, mrska radnja, kupih par žniranaca jer su mi truli na čizmama i nešto za prigrusti. I tu je naš povratak već bio sve žurniji, ne toliko zbog toga što mrak pada ili što je kiša sve bliže, nego zato jer je mošt počeo raditi svoje kod nas oboje. Ne stajemo više nigdje i u trenu smo nazad u našem boravištu.

I ni pola sata kasnije kiša nastavlja sa svojim ritmom. Gledamo se u čudu i zbrajamo kilometre koje smo napravili zajedno u zadnje dvije godine i nikad ni kapi kiše nije palo na nas. Stvarno nevjerojatno.

Ja se spuštam pogledati malo naše uspjehe na olimpijadi koji su bili sve, samo ne uspjesi i to mi je malo pokvarilo raspoloženje pa se gundav vraćam u sobu i prebirem po stvarima kako bi se spremio za povratak.

Kad se sve zbroji dan iskorišten za odmor i pregrupiranje, napravljena mala rekreativna vožnjica od stotinjak kilometara i to je to.

Plan za povratak je naravno opet preko Hochalpenstrasse nazad, svjesni da bez sunca neće biti nekih bajnih temperatura ali te ljepote treba vidjeti još jednom (a da ne kažem da ga nije isto osvojiti s obje strane) no o tome više u idućem nastavku u kojem će biti više slika nego pisma....

Dan treći (21.08.2010.)

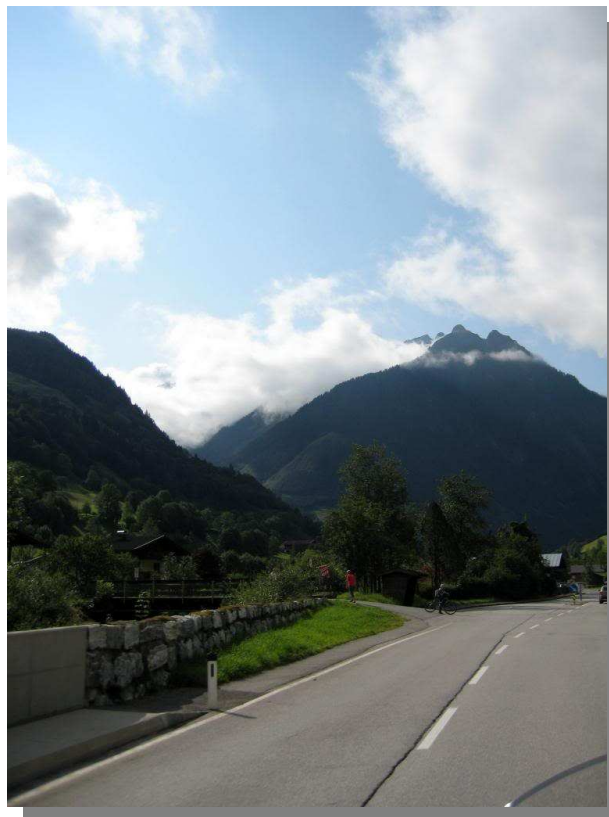
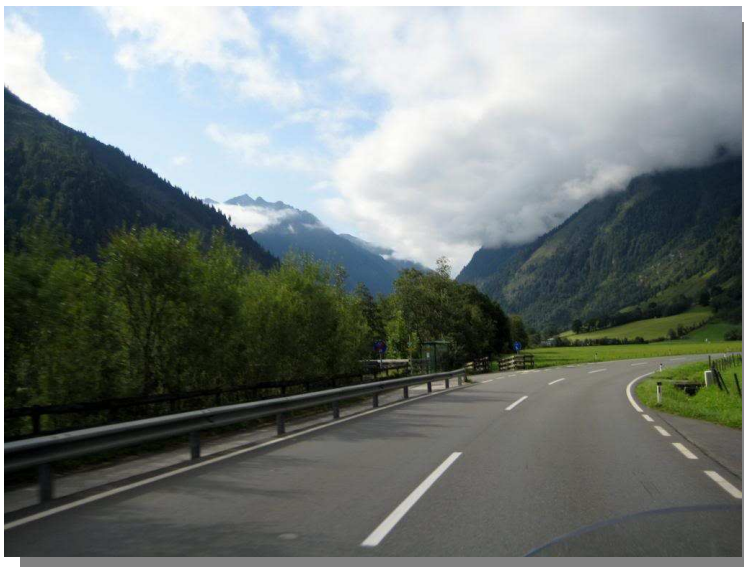
Po obećanju danas ide više slika nego teksta. No nešto je ipak potrebno napisati - noć je već bila nervoznija bez obzira na mirnoću alpi. Hoće li prestati padati? Ako hoće, hoćemo li se smrznuti gore? Da li da uopće tjeram još jednom jadrnika radi vlastitog uživanja? Bila su samo neka pitanja koja su kvarila san.

Jutro, buđenje u 7 kako bi se spremile sve stvari ranije. Doručak i provjera stanja motocikla u 8. Suho i prohladno je idealno vrijeme za nas i sve zapreke su uklonjene ili zanemarene. Ovog puta ima nešto mjesta u koferima jer je većina odjeće završila na nama.

Rukama, grimasama i elokventnim njemačkim pokušavam što srdačnije zahvaliti na smještaju ali misli su već na cesti, plaćanje i gas geben. Vožnja kroz Zell am See je bila više radi fulanja puta nego zbog znatiželje. I onda prilaz naplatnim kućicama. Ponosno mašem ulaznicom od dva dana ranije i plaćam 4€ (posebna cijena).

Slike koje slijede su slikane jednom rukom Navigatora koji balansira kao suvozač uz korištenje već spominjanog heroja (fotoaparata) koji ima veće srce nego mogućnosti:

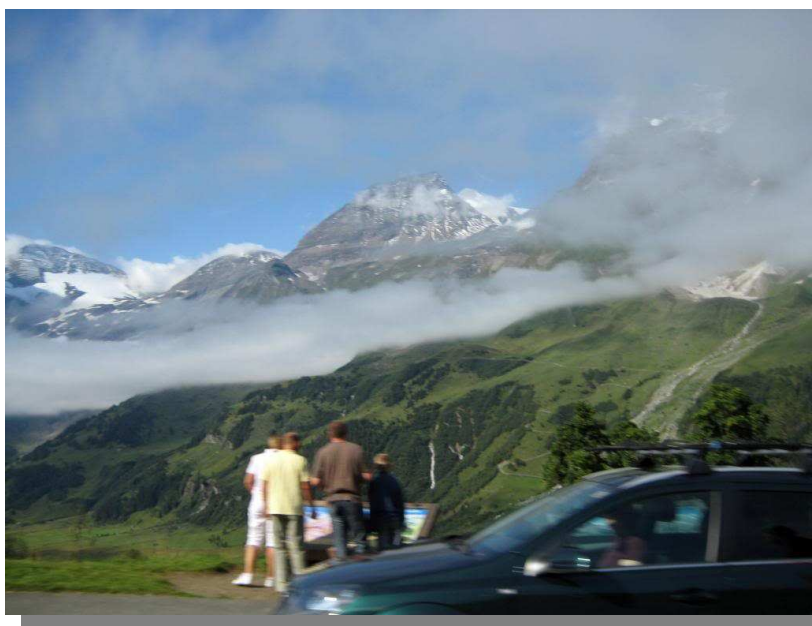
Prilazni put

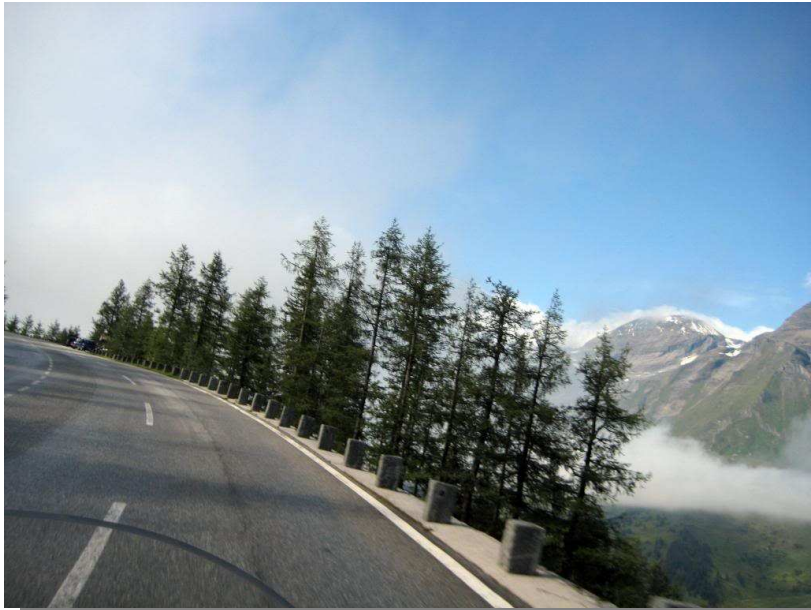

Sjeverni ulaz na cestu:

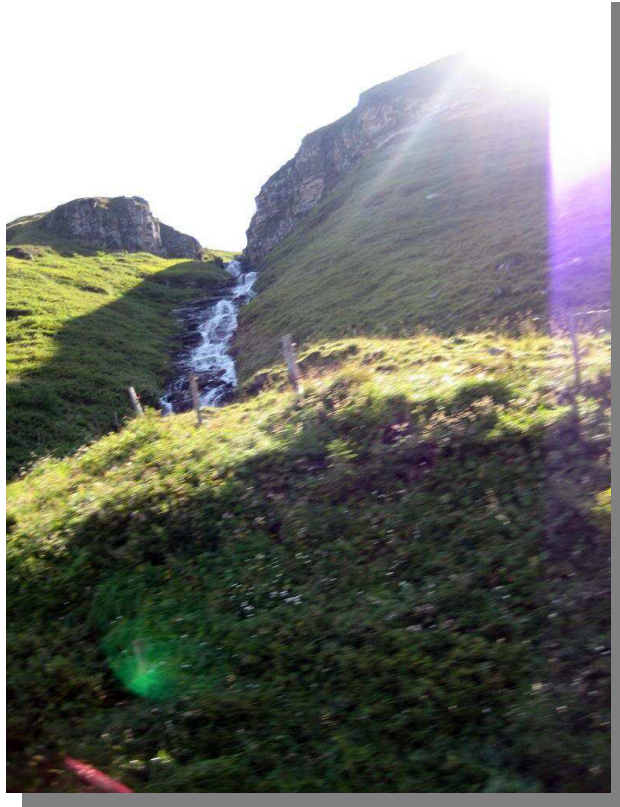

I onda samo gas gas bez stljanja:

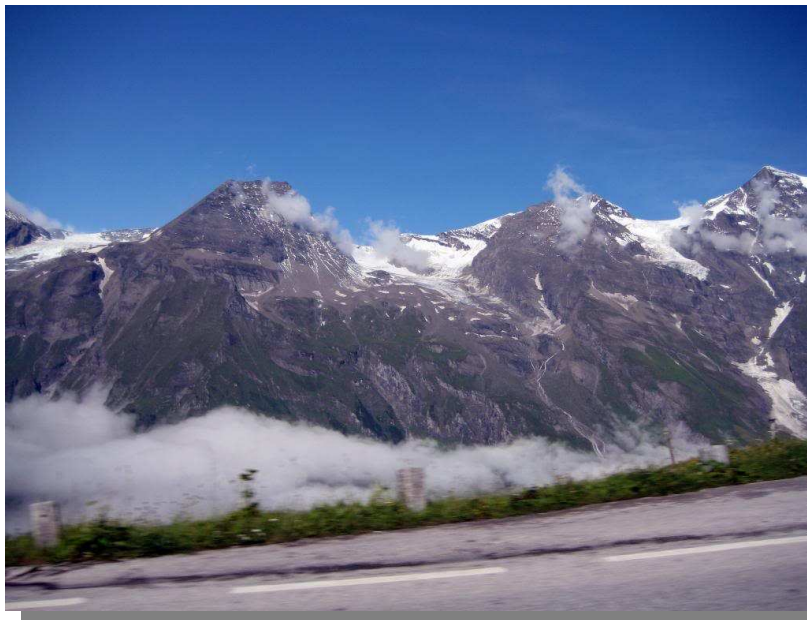

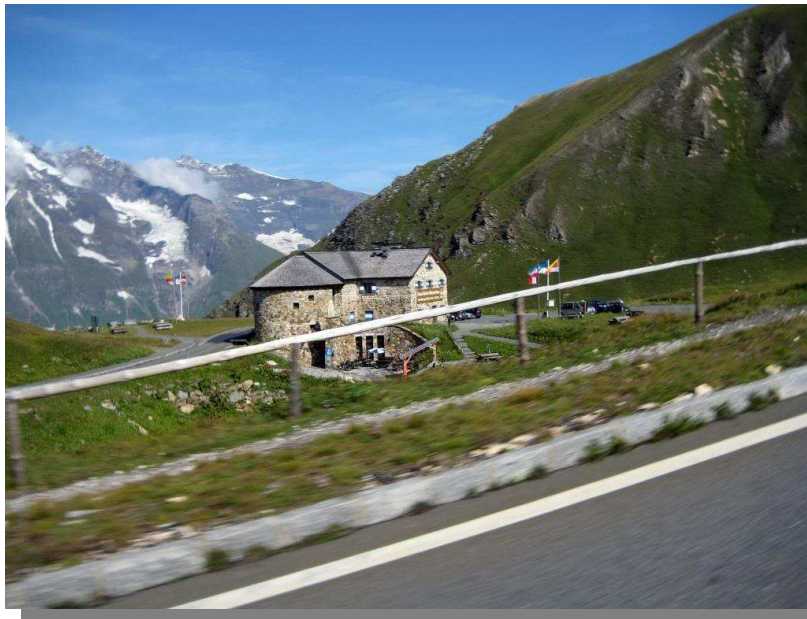

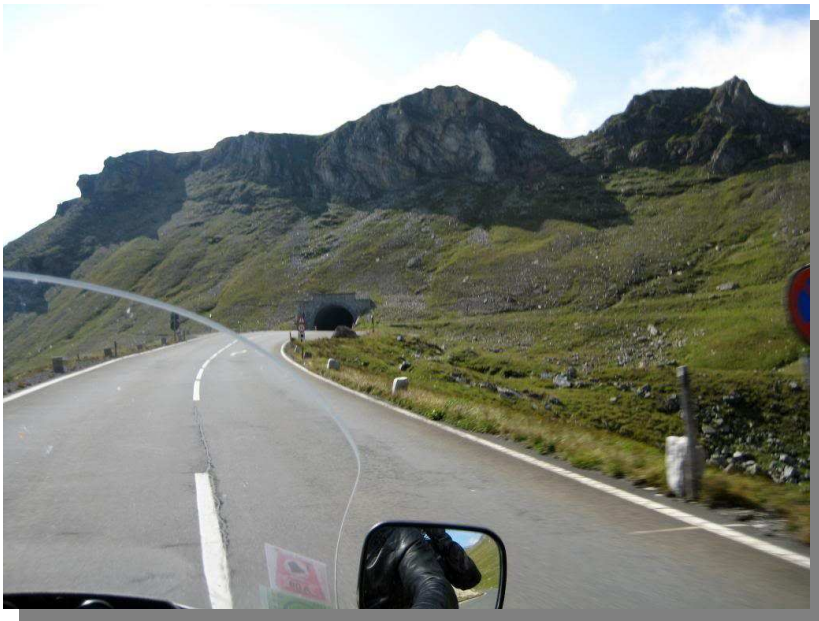

Ovo je više manje nekoliko nasumce odabranih. Stajanja nema uopće. Ledeno svježi zrak održava temperaturu motora prihvatljivom bez obzira na ganjanje i (pre)opterećenost. Ja uopće ne osjećam hladnoću - što zbog grijanja cilindra motora što zbog oklopa a ni Navigator se ne žali ali lica i stav ljudi uz cestu govori da je hladno a i da poprilično vjetrovito.

Na kraju silaska sam samo stao da zamijenim kacige jer me Schubert počeo žuljati i nastavili smo put. Prošli smo cestu bez stajanja!!! i nastavili kao da se ništa nije dogodilo. Prvi put smo stali ispred Ljubljanje kako bi napojili hrabrog konja i obavijestili frendicu (i kolegicu motoristicu) da stižemo do nje u Ljubljani.

Ona ima iskustva u lutanju svijetom pa nas je pošteno nahranila i napojila. No, polako je atmosfera u domovini na granici usijanja (posao nažalost) i mi bježimo dalje. Znajući da nemam puno do ZG opet stavljam Shuberta i gazim motor. I sve je donekle išlo do ulaska u ZG. Gužve su se vratile na cestu, vrućina je teško podnošljiva s još svježim mirisom alpi u sjećanju, kaciga stiže i jedva se vratismo kući. I istog trena smo bili spremni ponovo krenuti tamo, probati jos jednom, uživati u vožnji..... do idućeg puta pozdrav od Smradca i Smucala (prijatelji nas tako prozvali zbog jedne slike s puta)